

Nereus Magazine

opening krachtruimte
'topsporters zijn vervelende mensen'
de grootste visvijver van nederland

Goldman Sachs is hoofdsponsor van de ASR Nereus en sponsort de gehele zware herensectie, de afroeiperiode en het Nereus Evenement ‘Het NK Indoorroeien’

Holland Casino sponsort de ouderejaars dames

AKZO Nobel is bootsponsor van de A.S.R. Nereus

Heineken is sponsor van het Nereus Evenement ‘De Heineken Roeivierkamp’

Voorkant: door middel van enkele ferme halen op de ergometer opent wethouder Geert Dales (VVD) de mede door gemeentesubsidie gefinancierde krachtrainingsruimte van de ASR Nereus

Redactioneel

Bastiaan Sorgdrager

Geacht oud-lid, beste lezer.

In uw handen een nieuw exemplaar van ons onregelmatig verschijnend periodiek: het Nereus Magazine. Het Magazine luidt samen met u het nieuwe jaar in. Na alle uren, die u kwijt was aan het doorspitten van kerstbijlages en dubbeldikke oudejaars edities, een welkome afwisseling. Dat Nereïden ook maar mensen zijn, wordt niet graag gedacht. Redactieleden wel, dat blijkt eens per jaar, maar roeiers. Waren wij niet het Ajax van het roeien, de Godenzonen?

Kijkt u naar Ajax - de link wordt u verderop nog eens uit de doeken gedaan - dan is uw twijfel eens in de zoveel jaren gerechtvaardigd. Kijkt u echter naar Nereus, dan lijkt de ladder omhoog al sinds jaren geen einde te kennen. Ons Nereus wordt groter, zowel fysiek, met de uitbreiding van het gebouw door middel van een indoor-trainingsruimte alswel overdrachtelijk. Nereus wordt beter, meer toproeiers, coaches en materiaal en Nereus gaat verder waar het altijd al mee bezig was: winnen met de snelste eerstejaars en de beste oude achten op de meest prominente wedstrijden.

Uw bordeauxrode trots deelt u met de velen die dit stuk lezen. U deelt uw trots met hen die u voorgingen en met degenen die na u kwamen. Laten we hopen dat deze trots ook voor vele toekomstige generaties mag gelden en dat ook zij later met een goed gevoel op hun oude vereniging terug kijken en over haar lezen in ... het Nereus Magazine.

Op een succesvol jaar, Ioe Hikemelaya!

Inhoud	
Redactioneel	1
‘De laatste die mij Piep noemde’	2
In Memoriam: Drs P.A. Biemond, Erelid	5
In memoriam: Dr P. de Graaff	6
Waarde (Oud-) Nereïd(e),	7
‘Topsporters zijn vervelende mensen’	8
De grootste visvijver van Nederland	11
Wedstrijdseizoen 2001	12
Dames van Nereus, Thetis en toch weer Nereus.	15
Amsteldijk in het kort	19
Vrouwen met de hamer	20
De Verbouwing	22
Oud-Leden Reunie Varsity	24
Wedstrijdkalender	25

'De laatste die mij Piep noemde'

Ernst Veenemans

Jaap E. zei: '... en dan nog wat, ik heb een verzoek aan jou, of eigenlijk een opdracht – zeg maar een verzoek dat je niet weigeren kan.' Hetgeen bleek te gaan over een stukje over Steef, voor het Magazine. 'Je weet vast wel wat, het verhaal achter jullie tweezonder, daar moet je wat van kunnen maken.'

Het verhaal achter de tweezonder dus. Weet ik dat eigenlijk nog wel? Als het historisch kloppen moet, zou ik in oude krantenleggers moeten duiken, want mijn knipseldoos is door de muizen hopeloos versnipperd. En als het varen in een goede tweezonder opgeschreven moet worden, wat zou je nog kunnen toevoegen aan Van Den Brink's 'De Stem van het Water'?

Ik kreeg dat boek van Steef, een paar jaar geleden. 'Piep, dit moet je lezen. Die man schrijft over een tweetje en hij slaat de spijker op de kop. Ik heb het ook voor jou gekocht.' De spijker op de kop, dat kan je wel zeggen. Met ontzag en verbijstering heb ik het gelezen. Het boek gaat over veel méér, maar wat daar staat over het roeien is raak, bijna ongemakkelijk raak. Ik zou daar nooit de woorden voor hebben kunnen vinden, maar Van Den Brink schrijft het op en ik denk: 'Ja jongen, zo is dat. Hoe bestaat het dat je dat weet.'

Dat was een paar jaar geleden. Steef was gevaarlijk ziek geweest, genezen verklaard maar nog wel wat gehavend. 'Ik heb een zware jas uitgetrokken' zei hij daarover. Wij die hem langer kenden, merkten dat met die jas ook een stukje pantser verdwenen was, harnas en helm. Toegankelijker was hij, opener, moeiteloos luisterend en kijkend. Wij zagen ook dat hij met Anna naast zich, misschien wel voor het eerst in zijn leven, geen pantser nodig had – het zou hem eerder in de

weg zitten - en daar was nu de echte Steven. Dat is iets om heel tevreden mee te zijn. Toen ik daar een keer was, en Steven me liet zien waar hij de oude wherrie van zijn grootvader opgehangen had, heb ik voorzichtig geprobeerd hem dat te zeggen. 'We komen ooit op een leeftijd Piep,' liet hij me toen weten, 'waarop je begrijpt dat je jeugd niet langer een excuus is. Het eigenaardige in mijn geval was dat ik daarvoor bijna zestig moest worden.'

Maar ik zou het over de tweezonder hebben, in elk geval over het begin en het eind van dat ploegje.

In het najaar van 1959 hadden wij – de eerstejaarsacht van Pennink - een bijzonder vrolijk en redelijk succesvol seizoen achter de rug. Zelf dachten wij dat we geweldig waren, maar Laga, dat ons een paar keer klopte, zal zich dat anders herinneren. Herfstwedstrijden waren er toen nog niet, het 'studentenleven' -ASC, dispuut- legde claims. Het botenhuis was koud en leeg, zeker tot na de Kerstvakantie. Jan Willem was de eerste coach die zijn ploeg wat te doen gaf in de herfst. Tweeën moesten we, en skiffen. Steef was degeen, die daar het meeste werk van maakte, dagelijks werk zelfs, in skiff en in de tweezonder met alle bakboordroeiers, aantekeningen makend, verslag uitbrengend aan Jan W.

En zo varen Steef en ik ook eens op een koude, donkere en natte middag in oktober op de Omval, waar altijd die eigenaardige lucht hangt van

dieselolie en Blooker-cacao. 'Dertig harde' hoor ik. Het loopt! 'En nog tien!' Het loopt nog steeds! 'Tien!' en dan, godzijdank, 'Laat lopen, houden.' Vlak voor het dukdalf liggen we stil, hijgend, verbaasd en opgetogen. Shit! Wat ging dat hard! Na een poosje zegt Steef: 'Weet je Piep, heb je die Klifoth en Kruse gezien? Dat kunnen wij óók.'

K&K was de Duitse tweezonder, jonge bulletjes, net als wij nog geen twintig en nog geen 75 kilo, die dat jaar wereldkampioen geworden waren. Wat Steef toen zei vond ik onzin, luchtftietserij, en we hebben het er ook nooit meer over gehad maar ik weet het nog en dus was dat het begin van het ploegje.

Het eind van het ploegje komt eenenveertig jaar later, als Steef en ik weer op de Omval varen, voor het eerst weer samen in de tweezonder sinds we het bootje in Tokio in de stelling gelegd hadden, na die met een handbreedte verloren finale. Het is mooi nazomerweer, op het botenhuis staan honderden mensen, ze juichen en yellen voor hun bejaarde tijdgenoten die proberen wat tempo te maken op het baantje tussen de Hoop en Nereus. Dat is ons te druk, misschien snoeken we wel en daarom zoeken we de stilte op achter de Berlagebrug. Schitterend roeiwater op de Omval. Windstil is het, het lage zonlicht wordt teruggeworpen op het water door het glas van de hoogbouw, daar waar ooit Blooker stond. Geen cacaolucht meer, ook geen olie op het water.

Ver zullen we niet gaan, hooguit tot RIC, want Steef is opnieuw ziek, veel erger nu, en snel moe. Maar we snoeken niet, er is op de terugweg zelfs moeiteloos balans en ik hoor:

'Piep, ga eens voorzichtig omhoog, tien halen driekwart kracht.' Shit, het loopt! 'En nog vijf!' Hijgend en blij-verrast laten we dan lopen, dichtbij het dukdalf. Na een poosje zeg ik: 'Steef, kan je je herinneren, veertig jaar geleden lagen we hier ook en toen zei je ...'

'Eénenveertig, Piep. Over Klifoth en Kruse, ja ... apen waren we.' Een tevreden lachje krult zijn mondhoeken omhoog, 'Ik vroeg me af of je dat nog zou weten. Kom, varen!' We hebben het er ook deze keer niet meer over gehad, maar ik zal het niet vergeten.

En alles daartussenin dan? Is deze wel histoire très petite niet wat uit te breiden, met aardige anekdotes? Zeker wel, bijvoorbeeld

- hoe we in 1960 met op weinig gebaseerde bravoure in één training de olympische aspiraties van twee RV Amsterdam-roeiërs op losse schroeven zetten, door steeds een halve lengte voor ze te blijven varen, wát ze ook deden (van die vereniging heeft nadien ook niemand meer wat vernomen). 'Apenspel' noemden we dat later, als we zin hadden een tegenstander een beetje te zieken. Jan Willem had daar nooit zoveel mee op, vond het eigenlijk 'not done',
- hoe we op het Njord-lustrum in vliegende storm een tijd van 13'34" over de 2000 meter neerzetten – we waren onderweg per abuis een slootje ingevaren – en daarmee toch Triton met meer dan een minuut versloegen; Aegir en Njord waren gezonken,
- hoe we in 1960 als kleine knulletjes door de bordeauxrode

roei-pers (Jaap & Sjoerd & Floor & Thom) naar de O.S. in Rome geschreven werden, waar we niets te zoeken hadden, maar wel in de gaten kregen dat er verschrikkelijk hard geroeid werd op zo'n toernooi,

- hoe Steven daar geweldig onder de indruk raakte van het roeien onder pauselijk toezicht (de start lag pal onder diens buitenhuisbalkon), de blote voeten van Abebe Bikila en de inderdaad wonderschone benen van Wilma Rudolph – in die volgorde.
- hoe Steef de eerste was, die de gouden combinatie van roeien en fietsen ontdekte – en toen ook direct begrepen had dat je Campagnolo moest hebben; ik heb nog enige tijd gedacht dat dat een bioscoop-ijsje was,
- hoe we alsmaar de kant invoeren, omdat we geen van beiden konden leren hoe je met de voet moest sturen, tot Steef dat roer eraf sloopte wat werkelijk een verbetering was, en wat onze tegenstanders niet weinig imponeerde,
- hoe we, door dat 'roerloos' varen, van elk interval en van elk startje een onderlinge wedstrijd maakten. Zeer vermoeiend, aanleiding tot veel onderling gefoeter, maar misschien ook wel de reden dat we in de sprint iedereen ruimschoots de baas waren,
- hoe Steef een enkele keer zo razend werd, als ik hem omtrok dat hij sloeg, klap op mijn kop,

“ja ... open waren we”

wat op de kant aanleiding gaf tot bezorgdheid: ruzie in de twee!

Nee, ruzie was dat niet. Ik kan me geen ruzie herinneren. Er is ook nooit een onvertogen woord gevallen als er een echt belangrijke wedstrijd verloren ging, zoals de WK-finale '62 omdat Steef afknapte, of de O.S.-finale '64, omdat ik zat te slapen. Ergernis soms, irritatie en onbegrip, dat wel, maar ik heb die vier roei-jaren altijd geweten dat ik het met die rare Blaisse goed kon vinden, zo goed dat ons compagnonschap geen moment in gevaar is geweest. Zo dacht ik er in die tijd over: we hebben een compagnonschap met het doel hard te gaan, al die rotzakken te verslaan. Dat konden we ook alleen maar samen, wat duidelijk werd als we ooit eens met iemand anders in het bootje stapten. Vriendschap had niets te maken met hard varen.

Het eigenaardige in mijn geval was dat ik bijna zestig moest worden om te weten dat het anders ligt. a

In Memoriam: Drs P.A. Biemond, Erelid

Jan-Willem Pennink

Op 2 juli 2001 overleed Flip Biemond, ver van ons allen vandaan, in Korea. Zijn gezondheid liet de laatste jaren veel te wensen over. Hij was gelukkig nog aanwezig op het Heerendiner ter gelegenheid van het laatste lustrum van de A.S.R. Flip heeft over een periode van meer dan vijftig jaar zijn krachten aan Nereus gegeven. Bij mijn weten heeft hij nooit geroeid. Ik denk zelfs dat hij zich heeft weten te onttrekken aan de afroeperperiode in 1946. Vanaf die tijd is hij achtereenvolgens lid geweest van Nereus en later contribuant van Oud-Nereus.

In zijn studententijd ging hem het financiële wel en wee van Nereus aan het hart. In de naoorlogse periode was Nereus straatarm. De vereniging had nauwelijks boten en het bezat geen botenhuis meer. Nereus was in die jaren nog een volledige sub-vereniging van het Amsterdamsche Studenten Corps. Dankzij een ingenieus, door hem zelf bedacht, contributie-inningssysteem wist hij Nereus een aandeel in de totale geïnde contributie van het Corps te laten verkrijgen. Hij verdiepte zich daartoe in de weinig rooskleurige financiële situatie van de A.S.R.

Het spreekt daarom welhaast vanzelf dat hij een gewaardeerd lid werd van de na de oorlog opgerichte financiële advies-commissie. Hij had een belangrijk aandeel in de activiteiten van deze commissie. Hij hielp quaestoren daadwerkelijk met het beter inrichten van de administratie, die toen nog geheel met de hand geschiedde. Hij werd Lid van Verdienste, en in 1970 Ere-lid van onze Vereeniging.

Naarmate het financieel beter ging – er was reeds een botenhuis, vrijwel geheel gefinancierd door giften van oud-leden – werd het advies van de FAC professioneler. Echter zijn adagium ook toen al was : ‘wij adviseren, jullie beslissen’. Zij, die Flip al die jaren bij Nereus achter de schermen hebben meegemaakt weten, dat hij als voorzitter van de FAC in hoge mate heeft bijgedragen aan de gezonde financiële positie van dit moment.

Ongeveer drie jaar geleden trad hij terug als voorzitter van de FAC vanwege leeftijd en gezondheid. Flip was een bescheiden en onbaatzuchtig mens, trad nooit op de voorgrond en had een goed gevoel voor humor. Hij kon heel genuanceerd denken over het reilen en zeilen van de vereniging en was altijd aanspreekbaar voor de quaestoren, ook al verbleef hij geruime tijd in Parijs en de Verenigde Staten; was hij in Nederland, dan meldde hij zich direkt bij Nereus en de FAC.

Mensen zoals Flip Biemond zijn zeldzaam. Hij was een doorzetter en een strijder voor de goede zaak van Nereus. In die zin was hij een zeldzaam grote Nereïd.

Wij missen hem.

In memoriam: Dr P. de Graaff

Evert Constandse

In september is Piet de Graaff overleden. Aangekomen in 1928 was hij een van onze oudste Nereïden. Hij heeft zijn hele leven van zijn betrokkenheid met Nereus doen blijken.

In de dertiger jaren roeide hij in een succesvolle vier-zonder met Schoorl, de Boer, en Groeneveld, naar later zou blijken allen vaders van Nereïden. Het moet hem buitengewoon veel genoegen hebben gedaan dat zijn dochter Liesbeth(je) vele overwinningen voor Nereus heeft behaald - natuurlijk met name het Europees Kampioenschap in de vier-met!

De Oude Acht, met de Graaff op twee wint de Varsity

Waarde (Oud-) Nereïd(e),

Irene Wolfs, Praeses der A.S.R. Nereus

Door middel van dit schrijven zal ik u kort informeren over het reilen en zeilen op de A.S.R. Nereus.

In Boston is Nereus zo onderhand een graag geziene gast. Tweedejaars zwaar deed daar van zich spreken met een derde plaats in hun veld. Voor de oude acht was net geen podiumplaats weggelegd, het vlaggeschip van Nereus eindigde op een vierde plaats achter Harvard, de Duitse nationale acht en de Amerikaanse nationale acht. De overzeese trip naar de grootste lange afstand wedstrijd ter wereld is een mooi initiatief dat voor herhaling vatbaar lijkt.

De resultaten op de November Vieren waren niet om over naar huis te schrijven, enkel Diederik en Michiel wonnen zoals verwacht. Op de Hel van het Noorden werd goed gepresteerd en kon drie maal het Nereus lied gezongen worden.

De NK-indoor werd een groot succes. Dit door Nereus georganiseerde evenement straalt elk jaar weer meer professionaliteit uit en leverde wederom het bewijs dat er op Nereus iets op poten gezet kan worden. Er werd ook door Nereus gewonnen op de ergometer; de nationale titel werd veroverd in het mannen lichte senioren A- en B veld en het lichte dames senioren A-veld. Veel roeiers uit de middengroepen toonden hun gemaakte progressie en deden flinke sprongen voorwaarts. Ook de eerstejaars achten lieten zien dat er komend seizoen rekening met hen gehouden moet worden; de dames en zware heren wonnen, licht verloor op een haar na.

Met de nieuwe aanbouw heeft de A.S.R. Nereus haar roeivesting aan de Amstel versterkt. Met deze prachtige ruimte halen we de jaloezie van menig collega roeivereniging op de hals. De inrichting van het krachthonk begint vaste vorm aan te nemen. Er kan getraind worden op achttien ergometers, de laatste krachtapparatuur is eind januari op Nereus afgeleverd.

Voorts is mevrouw Thoes aangesteld als coördinator van de dames sectie. Over het betalen van de coördinator van de zware sectie zijn we nog in gesprek. Een geschikte kandidaat voor de lichte sectie is op dit moment niet voor handen.

En wie roeien er in de Oude Vier dit jaar? Op deze vraag kan ik nu helaas nog geen antwoord geven. Uit een overleg met de toppers van Nereus bleek dat naast alle grote plannen voor het WK dit jaar het winnen van de Varsity bij veel roeiers hoog op de agenda staat. En zo hoort het ook. Het is wat voorbarig, doch inherent aan mijn functie om 'Nereus wint de Varsity' te verkondigen. Wel kan ik u vertellen dat het geloof in deze kreet dit jaar op veel kwaliteit gestoeld is. Opdat de beste moge winnen.

Een krachtig Ioe Hikemelaya !

‘Topsporters zijn vervelende mensen’

David Sol en Arie Mijnlief

Eind jaren tachtig werd er hunkerend uitgezien naar een nieuwe generatie toproeiers op Nereus. Sinds 1979 was de Varsity niet gewonnen en waren de resultaten op internationaal niveau mager. In 1988 keerde het tij onder leiding van Wim Keizer. Eén van zijn roemruchte pupillen was WFAM Vos. Vos, die tot 1996 roeide, bracht in 1991 samen met Arisz, Kelderman en Frommé het Varsity goud terug naar Amsterdam en won 1994 brons op de wereldkampioenschappen in Indianapolis met de gestuurde Nereus vier. Op dit moment is Vos bestuurslid van de KNRB. Hij verzorgt daar de PR portefeuille. We vroegen Vos naar zijn ervaringen als roeier op Nereus en wat de mogelijke oorzaken van het succes in zijn tijd waren.

Pim werd tot twee keer toe uitgeloot bij het ASC en besloot om deze reden te gaan roeien. Hoewel hij van oorsprong hockeyer is, gaf hij de ambities in die richting snel op, toen hij beseftte dat in het roeien relatief snel goede resultaten geboekt kunnen worden.

Vos legt uit hoe deze resultaten tot stand kwamen: ‘De eerstejaars acht uit 1988 was zeer jong en kneedbaar en werd onder leiding van coach Keizer tot een hechte groep gesmeed. Op het eerste gezicht leek het een normale eerstejaars acht, maar in ons tweede jaar dwongen we een deelname aan de Match des Séniors in Amsterdam af. We werden vijfde, en binnen Nereus hadden we inmiddels een bijzondere plaats ingenomen. We kregen een splinternieuwe gele Empacher - pas de tweede in Nederland! - en werden gesponsord door Lätta. Deelname aan het WK in Wenen in 1990 mislukte helaas, waarna de meesten van de groep stopten. Maar er ontstond in die jaren wel weer een geloof in eigen kunnen op Nereus: in 1991 wonnen we de Varsity. Dat was toen een belangrijke gebeurtenis, omdat Nereus twaalf jaar blikloos was gebleven. Dat is eigenlijk de afsluiting van de

donkere jaren tachtig op Nereus. Na een jaar met Mark Emke in de twee zonder stapte ik over in het vier met project van Keizer, dit ten koste van Steven Arnold. In 1993 werden we teleurstellend zevende op de WK in Roudnice. Temeer omdat de nadelige baanindeling de grootste factor bleek te zijn gingen we door. De revanche kwam in Indianapolis een jaar later waar we brons wonnen.

Met de Olympische Spelen van 1996 in zicht heb ik in de twee zonder samen met Diederik Simon op het WK in 1995 in Tampere deelname van een Nederlandse twee zonder voor de Spelen afgedwongen. Diederik ging in 1996 uiteindelijk voor de acht en Rene Mijnders, de toenmalige bondscoach, besloot helaas een andere twee naar Atlanta uit te zenden. Ik deed toen ook maar mee voor de acht. Naderhand beseftte ik dat ik na Tampere had moeten stoppen. De Holland Acht is achteraf gezien altijd onhaalbaar geweest, omdat ik fysiek niet bij de sterksten behoorde en omdat ik naast het roeien ook andere interesses had.’

Je bent binnen Nereus langzaam uitgeroeid tot een coryfee. Hoe keek men binnen Nereus en Oud-Nereus tegen jou aan?

‘Naarmate ik meer succes bereikte werd ik natuurlijk binnen Nereus een bekend gezicht. Van Oud-Nereus kende ik aanvankelijk alleen Pennink. Pas in mijn vierde jaar maakte ik kennis met Oud-Nereus. Ik herinner me nog dat iemand van Oud-Nereus vond dat ik uitgeselecteerd moest worden.

Door de vele successen werd de interesse bij Oud-Nereus opgewekt, hetgeen zich vertaalde in financiële ondersteuning en boten. Dat is heel goed, omdat ik denk dat Oud-Nereus door middel van geld voorwaarden schept, zodat de mensen, die dagelijks op Nereus rondlopen, de ruimte krijgen om belangrijke zaken te verwezenlijken. Zo is een eigen sporthonk voor de vereniging ontzettend goed. Oud-Nereus kan hiernaast ook helpen door expertise op bepaalde vlakken, bijvoorbeeld bij het zoeken naar sponsors en of bij bemiddeling bij een verbouwing.

Je moet je als Nereus wel openstellen naar buiten, en proberen kennis binnen te halen. Ik had nooit met Emke kunnen roeien als het bestuur dat toen niet goed had gevonden. Chris Deen, de toenmalige praeses had makkelijk kunnen zeggen: ‘Ja, ho is even, jij gaat maar met een Nereid roeien anders krijg je geen boot.’ Uiteindelijk is er een splinternieuwe twee zonder speciaal voor ons gekocht. Met Emke haalde Nereus kennis binnen. We moeten minder in een cocon leven. Roeien met de beste mensen, en niet tegenhouden dat roeiers combineren. Dat is in mijn ogen iets wat Oud-Nereus vroeger wel deed. Dat is niet meer haalbaar denk ik. Het geldt ook voor coaches trouwens: probeer zoveel mogelijk kennis binnen te

halen en te delen. Oud-Nereus moet niet krampachtig proberen mensen vast te blijven houden. Ik heb dat ook tegen Oud-Nereus praeses Jaap Ellerbroek gezegd, die op het laatste Lustrumdiner weer voorstelde met een Nereus acht naar de Olympische Spelen te gaan. Dat is mooi voor de stemming van de avond, maar verre van realistisch. Dat ben ik ook met Josy Verdonkschot eens, die in het vorige Nereus Magazine zegt dat je iets goeds moet creëren voor het individu, en niet voor Nereus. Als het met de individuen goed gaat, dan gaat het Nereus vanzelf ook goed. Als je alleen maar denkt aan Nereus, dan heeft het individu er op een gegeven moment geen zin meer in. Kijk naar de Lätta acht: de ideeën op Nereus strookten niet meer met wat de jongens wilden. En iedereen stopte. Je moet als Nereus niet de doelen opdringen aan de roeiers. Roeiers moeten intrinsiek gemotiveerd zijn om door te gaan. Je kunt roeiers niet dwingen. Ik had elk jaar het gevoel dat het beter kon.’

Je zit nu in het bondsbestuur ? ‘Ja ik ben ooit benaderd door Tjark de Vries. Ik had er eigenlijk helemaal geen tijd voor, maar ik vond het wel interessant, en ik kon er wel wat van leren. Als roeier had ik eigenlijk alleen te maken gehad met de CTR, met Helma Nepnereus, en Walter den Bieman.

Diens voorganger, Sipke Castelein, kende ik goed, niet alleen omdat hij van Nereus was, maar omdat hij zijn gezicht vaak liet zien op trainingskampen en andere evenementen. Voor de rest wist ik niks van het bondsbestuur, behalve dan dat zij bepaalden of je al dan niet een uitzending kreeg. Op basis

van vol-strekt onduidelijke criteria overigens. In mijn roeitijd verliepen alle contacten met de bond via Wim Keizer. Hij heeft veel weerstand gehad van de bond, maar daarvan heeft hij nooit iets laten doorschemeren.’

Hoe kijk je nu als bestuurslid naar studentenroeiverenigingen? ‘Dan zie je de andere kant van de medaille. Nereus trekt vaak een hele grote broek aan. Als gesprekspartner is Nereus soms niet realistisch en communiceert dan studentikoos. Hoewel dit voor verenigingen onderling erg grappig kan zijn, is het geen gepaste houding ten opzichte van de roeibond. Daarmee snijdt Nereus zich als vereniging in haar eigen vingers, omdat je dan niet serieus genomen wordt. Studentenroeiverenigingen moeten zich weliswaar onderscheiden van burgerverenigingen, maar er zijn natuurlijk ook grenzen. Dat wil absoluut niet zeggen dat Nereus alleen maar ‘Ja en Amen’ moet zeggen, maar een telefoontje of een nette brief zou de communicatie aanzienlijk ten goede komen.’

Wanneer heb je als bestuurslid met studentenverenigingen te maken? ‘Ik ben verantwoordelijk voor de ontwikkeling, informatie en sponsoring binnen de roeibond en ik heb hierdoor bijna niets met verenigingen zelf te maken. Mijn hoogste prioriteit ligt op dit moment bij de sponsoring, maar net als de meeste sportbonden hebben we op dit moment te kampen met problemen op dat gebied.

We hebben nu een hele grote stap gemaakt door afspraken tussen atleten en de roeibond vast te leggen in een topsport-overeenkomst, zodanig dat de rechten aan

“Nereus trekt vaak een hele grote broek aan.”

sponsors gezamenlijk verkocht kunnen worden. Hierdoor wordt het totaalbedrag, aanzienlijk groter en zijn de mogelijkheden voor de roei-equipe stukken groter.’

Denk je dat Nereus door professionalisering een goed alternatief zou kunnen zijn voor de bond en dat roeiers die roeibond niet nodig hebben? ‘Dat is niet reëel. Ik heb zelf een klassieke roeiloopbaan op Nereus gehad, waar de sponsoring van AKZO en Lätta een bijdrage aan geleverd hebben. En niet te vergeten de donatie van een trainingskamp voor de hele ploeg door Otto de Graaff, dat was fantastisch! Een vereniging heeft natuurlijk nooit zoveel geld als de roeibond tot haar beschikking. En geld creëert de randvoorwaarden, die roeiers nodig hebben om zich verder te kunnen ontwikkelen. Bovendien

zullen de beste roeiers uit zichzelf de vereniging verlaten, op het moment dat ze zelf denken dat ze met andere roeiers beter worden. Dat kun je als vereniging niet tegenhouden.

Projecten opstarten op vereniging om de roeiers op een zo hoog mogelijk niveau te krijgen zijn heel goed. En eens in de zoveel jaar zullen daaruit ongetwijfeld toproeiers voortkomen. Maar er bestaat geen beleid op Nereus om een Olympische verenigingsacht tot stand te brengen. Het is voor een vereniging niet haalbaar. Niet alleen door financiële beperkingen maar ook vanwege onderlinge belangen van roeiers en coaches.’

Hoe sta je tegenover een professionele coach? Ik ben daar nooit voor geweest. Omdat je dan een scheve verhouding binnen je vereniging kunt krijgen. Je doet dan de

vrijwilligers tekort. Bovendien zijn veel coaches te eigenwijs om autoriteit te accepteren. Vrijwilligers willen toch zelfbeschikking houden en dat kan niemand hun kwalijk nemen. De oorspronkelijke taak van Mark Emke was het coachen van de coaches, maar deze taak kan alleen maar leiden tot frustraties van de professionele coach.

Heel veel taken moeten toegewezen worden aan leden, waardoor je een betere organisatorische structuur binnen de vereniging krijgt. Dat is naar mijn mening professionalisme. Sectiehoofden en een coachraad kunnen op langere termijn visie sturen, zolang ze maar op een afstand blijven.

Ga je zelf nog coachen? Graag zelfs, maar ik woon nu op een te grote afstand. a

De grootste visvijver van Nederland

Paul Koper

In 1963 waren het er vijf, in 1964 werden het er zes en in 2002 zijn het er acht. Maar liefst 190.000 m³ grond en slib, vierhonderd bomen, een tribune, een restaurant, een ophaalbrug, een finishtoren en Okeanos moeten plaats maken. Baan zeven en acht worden gerealiseerd. Het lijkt Schiphol, maar het gaat hier om de grootste visvijver van Nederland: de Bosbaan.

In 1977 werd er voor het laatst een wereldkampioenschap gehouden op de Bosbaan. Om opnieuw kans te maken op dergelijke internationale roei-evenementen moet de Bosbaan van de FISA over acht banen beschikken. De Amsterdamse Gemeente en de Roeibond achten zo'n evenement noodzakelijk en hebben daarom 12 miljoen gulden uitgetrokken voor de verbreding. Of de Bosbaan met deze verbreding ook werkelijk meer kans maakt op een WK is maar zeer de vraag. Het boeiverschil blijft namelijk groot. De baan ligt in de oost-west richting, idyllisch tussen

de bomen. De wind in Nederland waait meestal uit het zuidwesten wat opstuwing van het water veroorzaakt. Doordat de wind niet overal even sterk is stroomt het water in baan zes die in de luwte ligt terug, terwijl in baan één de stroming mee is. Dit boeiverschil zal niet erg uitnodigend zijn voor topploegen voor wie winst en verlies een verschil van een tiende seconde kan zijn.

Gelukkig hangt het succes van de Bosbaan niet alleen af van het organiseren van een wereldkampioenschap. De Roeibond heeft zich niet voor niets in de schulden gestoken. De opknapbeurt was hard nodig en is een goede basis voor het verder professionaliseren van het nationale roeicentrum. Plannen voor nieuwe loodsruimte, indoor trainingsruimte en vergaderruimte zijn reeds uitgewerkt en moeten alleen nog gefinancierd worden. Een belangrijke faciliteit wordt in ieder geval gerealiseerd en dat is een nieuwe horecavoorziening

De Indianapolis vier (Michiel Bartman [sl.], Marc Eecen, Pim Vos, Jochem Janssen)

Wedstrijdseizoen 2001

David Sol en Gijs Hoen

Met het vertrek van nationale roeiwedstrijden naar het gure noorden en het ontbreken van de Koninklijke Maas-Holland beker, bent u dit seizoen vermoedelijk verstoken geweest van informatie over waar het op Nereus werkelijk om te doen is: het roeien. Een overzicht van het afgelopen roeiseizoen toont aan dat Nereus ook weet te heersen op 'vreemd' water.

eerstejaars lichte acht 2001

We beginnen met de eerstejaars roeiers. De eerstejaars behoren in hun klasse tot de top van Nederland. De jonge acht mocht zich na overwinningen op onder andere Heineken, Varsity en Randstad 'Best Freshmen's Eight' noemen. Evenals de Oude Acht wist de jonge acht, bestaande uit Frank Zelsman, Sander van der Berg, Pim van Breemen, Victor Spijkers, Jan Rog, Mark van der Boom, Bas Spoelstra, Matthias Huitema en stuurvrouw Mai Thieme een blik op de Laga lustrumwedstrijden te behalen.

De eerstejaars dames waren veruit de beste eerstejaarsploeg van Nederland. Nina van Dinter, Iren van Hoogendorp, Suzanne de Groot, Christine Koole, Heleen Hesp, Frederique Hesp, Laura Posthuma en Paulien Heijblom wisten onder leiding van stuurvrouw Nienke Agoston menig ouderejaars ploeg de stuipen op het lijf te jagen. Toch wonnen zij het eerstejaarsklassement niet. De telling in het eerstejaarsklassement, die nadelig is voor hele goede ploegen, deed wederom veel stof opwaaien. In een alternatief puntenklassement, opgesteld door Skoll, kregen de Thetisvrouwen hun welverdiende eerste plaats.

Eerstejaarslicht werd dit jaar vertegenwoordigd door Michiel Rutgers, Matthijs Kooiman, Roelof-Jan van Leeuwen, Tiedo Vellinga, Ilja Prins, Maarten Hogenes, Alexander Baloché en Jurjen Veenhoven. In de

klasse tot 72.5 kilogram speelden zij met 5 overwinningen een prominente rol, ondanks dat de ploeg getergd werd door blessures.

Sinds enige tijd heeft Nereus een grote middengroep zware roeiers en dames, waaruit toekomstige topatleten moeten voortkomen.

Mede dankzij de structurele coaching van Neeltje Thoes (sectiehoofd dames) en Diederik Simon (sectiehoofd zware heren) bestaat de middengroep uit een grote groep van tweede, derde, vierde en vijfdejaars roeiers. De gezonde onderlinge concurrentie heeft inmiddels vruchten afgeworpen. De nationale titels in zowel de vier als de acht gingen, dankzij de zware middengroep, naar Nereus. Een uitzending naar Ratzeburger Ruderregatta was de beloning.

Minder goed vergaat het met de roeitop van de lichte heren op Nereus. Deze sectie kampt sinds enkele jaren met een slechte doorstroming van roeiers. Na de grote successen, die onder leiding van het coachteam Emke, Turkan, Manders en Veenmans werden geboekt, lijkt het deze groep in lastiger vaarwater te zijn gekomen. Dit blijkt ook uit het feit dat er voor de sectie zwaar en damesroeien al professionele coördinatoren zijn gevonden, in de persoon van Diederik Simon respectievelijk Neeltje Thoes. Voor de lichte sectie wordt bij het ter perse gaan van dit magazine nog naar een geschikte kandidaat gezocht.

Oude Acht wint de Laga lustrumwedstrijden (Tijs Groot (bg.), Nico Mensing van Charante, Ivo Snijders, Thomas Dirksmeier, Sjoerd Verhallen, Gijs Vermeulen, Diederik Simon, Michiel Bartman (sl.), Cheung Wei Chun (stm.)

Naast de groep boordroeiers is de groep scullers de afgelopen jaren aanzienlijk gegroeid. Afgelopen seizoen werd het eerste blik in de historie van Nereus bij de categorie Meisjes 18 behaald door Jantine Grijzen. Meer succesvolle junioren, die op Nereus hun kansen voor een succesvolle roeiloopbaan het hoogst schatten kwamen in de afgelopen tijd naar de Amsteldijk.

En dat is niet onterecht. Begeleiding van deze roeiers heeft er toe geleid dat de scullers de belangrijkste bron voor roeiers van wereldkampioenschappen zijn. Snijders, Eggenkamp, Dirksmeier, Van der Linden, Vermeulen en Dekker zijn voorbeelden van succesvolle roeiers uit de juniorenwereld. Met een meerderheid vertegenwoordigden deze voormalige junioren Nereus op de WK.

Geen enkele ploeg vertegenwoordigt het gezicht van de vereniging meer dan de Oude Vier. De Oude Vier was dit jaar een jonge ploeg met weinig ervaring. Toch hebben Thomas Dirksmeier, Gijs Vermeulen, Nico Mensing van Charante (Junior!), Tijs Groot en Rico Cruz zich kranig verweerd en de favorieten Thêta en Laga verslagen. Helaas ging het goud naar Rotterdam.

De oude acht heeft dit jaar veel van zich laten horen. Met een wisselende opstelling achter het slagenpaar Simon en Bartman werden blikken op de Heineken RoeiVierkamp en Head of the River Amstel gehaald. De mooiste overwinning waren de Laga lustrumwedstrijden. Na de finale met de lustrurende vereniging werden de gouden lustrumblikken naar Amsterdam gehaald.

Het idyllische Zwitserland was dit jaar het decor voor de wereldkampioenschappen roeien. Op de Rotsee werden de medailles verdeeld, waarbij Nereus haar graantje duidelijk meepikte. Geen verenigingvaardigde deelnemers af dan onze Amsterdamse trots. De enige complete Nereusploeg was de lichte Dames dubbeltwee, die ook al op de Olympische Spelen deelnam. Marit van Eupen en Kirsten van der Kolk behaalden onder leiding van Josy Verdonkschot een zeer verdienstelijke 5e plaats. De lichte herenscullers van Nereus zaten in de dubbelvier. Met Coen Eggenkamp op boeg en Ivo Snijders op slag wist dit 'broodje Nereus' knap de B-finale te winnen, een 7e plaats dus. De lichte acht met Sjoerd Verhallen op slag kampte met wat problemen van medische aard. Eén van de roeiers moest in de beslissende herkansing worden vervangen. Een B-finale was voor hun het gevolg, maar deze werd vervolgens wel gewonnen. Bij het damesroeien is pas laat een ploeg gevormd voor de W.K.. De tegenvallende resultaten van zowel de dubbelvier als de vierzonder heeft coach Meinders ertoe gebracht deze ploegen samen te voegen en er zowel een acht als een vierzonder van te maken. De vier met Femke Dekker en Christine Vink

startten dubbel, dus ook in de acht. Deze laatste boot, waarin tevens Marije van Grieken en stuurvrouw Esther Workel plaatsnamen, werd achtste. De vierzonder had de dag tevoren wel een bronzen medaille in de wacht gesleept. Bij het zware mannenroeien vaardigde Nereus maar één boordroeier af. Thomas Dirksmeier was reserve voor de Holland Acht III, die overigens nog niet zo succesvol blijkt als de voorgangers. Betere tijden waren er voor de zware heren dubbelvier. Deze ploeg, die net als in Sydney voor de helft uit Nereiden bestond, haalde een zilveren medaille. Michiel Bartman en Diederik Simon moesten in de beslissende race helaas onze oosterburen voor laten gaan. De tweede plaats is toch een zeer knappe prestatie, zeker gezien het feit dat bij de eerste doorkomst de ploeg nog op een vijfde plaats lag.

Verder viel het deze W.K. op dat niet alleen op het water de A.S.R. rijk vertegenwoordigd was. Coachend was de vereniging rijk vertegenwoordigd en ook was er grote supportersgroep afgereisd. Op de kant stond oud en jong altijd gemoedelijk en saamhorig hun vereniging aan te moedigen. In de Zwitserse bergen dreunt het nu nog na: Ioe Hikemelaya! a

Oude 2 wint de Varsity (7:49.12, Sander Smulders (bg.), Rutger Hartong (sl.), Rico Cruz (st.)

TRIOMF

finale in extase

Het Amsterdamsche Studenten Corps en
de Amsterdamsche Vrouwelijke Studentenvereeniging
viert zijn 30ste lustrum in de week
van 13 tot en met 20 juli 2002

www.triomf2002.nl

Dames van Nereus, Thetis en toch weer Nereus.

Ruth de Kanter

Twee jaar na de oprichting van de AVSV meldden zich in 1904 de eerste vrouwelijke studenten bij Nereus aan. Het botenhuis werd uitgebreid met een dameskleedkamer, maar over de eerste activiteiten van de dames is slechts bekend gebleven dat zij een nieuwe Nereus-vlag hebben aangeboden. Pas in 1911 word voor het eerst aan een wedstrijd 'schoonroeien' deelgenomen. Hierbij gaat het erom zo langzaam mogelijk op te rijden en toch gelijk te zijn. Omdat het een jury-sport is, dient deze zo gunstig mogelijk gestemd te worden, hetgeen bereikt moest worden met elegante roekleding met petjes en bloemetjes.

De contacten met de mannelijke Nereïden ontwikkelden zich voorspoedig. Zo werd de ASCO (een soort overnaadse dubbeltwee, genoemd naar Mej. A.S.C. Ophorst) aangeschaft. Deze deed voornamelijk dienst voor gemengd roeien, een soort love-boat. Het bootje heeft tot begin 1970, vele Nereus-relaties later, op het botenhuis gelegen.

Het wedstrijdroeien voor dames bestond tot de dertiger jaren uitsluitend uit stijlroeien. In 1931 ontstond een soort revolutie; dames wilden gaan race-roeien! Tegenstanders (N.B. voornamelijk mannen) van deze ontwikkeling vreesden dat racen door dames zou leiden tot een onsmakelijk schouwspel van uitgeroeide vrouwen aan de finish. De ontwikkeling was natuurlijk niet tegen te houden en acht dames van Nereus versloegen die van DeVliet in het eerste race-stijlnummer ooit gehouden. De formule race-stijl, een kennelijk politieke oplossing, heeft maar kort bestaan.

Naar het schijnt voornamelijk om financiële meningsverschillen – een onterecht aan de dames in rekening gebrachte H.O. - scheidde in 1933 het grootste gedeelte van de dames zich van Nereus af, en werd Thetis opgericht. Zoals gebruikelijk bij

een ruzie vader-dochter, verliet dochter Thetis het (boten)huis, om daar echter in 1935 weer in terug te keren. Thetis bleef wel een geheel zelfstandige vereniging. Pas in 1971 zullen de verenigingen fuseren, om als Nereus verder te gaan.

Het heren-wedstrijdroeien is al in de negentiende eeuw begonnen en internationaal georganiseerd, en het is vanaf de eerste Spelen in Athene een Olympische sport geweest. De eerste officiële door de FISA georganiseerde Europese Dames Kampioenschappen werden pas in 1954 gehouden, en damesroeien is pas Olympisch sedert 1976. Er werd geroeid over 1000 meter in skiff, dubbeltwee, vier-met, dubbelvier met stuurvrouw, en acht. De eerste tien jaar overheersten de Russinnen in alle boottypes. Voor de Nederlandse dames gold slechts dat deelnemen belangrijker was dan het winnen.

Tot ... in 1958 bij Thetis de studente in het recht, Marian Ludéus aankwam. Zij kwam van De Dortsche, waar zij door haar vader als skiffeuze was opgeleid en gecoached. Deze was toentertijd ook coach van de skiffeurs Ebbo van Wezenbeek en Lex Redele, die voor Nederland in Macon en Rome roeiden.

Als skiffeuze ging zij binnen Thetis

De Quadruple van Marian Ludérus

haar eigen gang. Haar vader bleef haar coachen, en ze beschikte over een eigen schip, de Frits-Jan, genoemd naar haar vader. Volgens de toenmalige normen had zij een professionele benadering, met name door de uitstekende begeleiding van haar coach. In Nederland was zij onverslaanbaar, en ook won zij enige belangrijke internationale wedstrijden zoals Duisburg. Met wat meer geluk had zij ook in Europese finales kunnen roeien; het niveau had ze zeker. Na 1961 is zij met serieus wedstrijdroeien gestopt.

Daarna is zij met coachen begonnen. Het feit dat ze zelf goed gecoached was, en haar internationale wedstrijdervaring waren uitstekende uitgangspunten. Hoewel ze vrijwel vanuit het niets is begonnen, wist zij in slechts drie jaar de verwachtingen meer dan waar te maken, en hebben 'haar meisjes' de Oosteuropese overheersing weten te doorbreken,

Het is nu veertig jaar geleden dat wij ons in 1961 als eerstejaars bij Thetis aanmeldde. In de groentijd van weleer sprongen alle aankomende AVSV-sters vanaf de vlonders van het botenhuis in de Amstel, de eerste kennismaking met het vrolijke nat waar ons roeiersleven zich de volgende drie jaar zou afspelen. Niemand van onze ploeg had ooit in een wedstrijdboot gezeten en wij moesten de kneepjes van het roeiersvak dan ook van het eerste begin leren. Wij verwierven inzicht, techniek en de discipline van de dagelijkse trainingen eerst in de bak, en al gauw in de boot. Daarnaast hadden wij dat eerste jaar ook de outdoor conditietrainingen om onze spieren te sterken, eerst zonder en later met halters. Ik herinner me de honderd kniebuigingen in de vroege zondagochtend, die ik maakte onder het toeziend oog van mijn kleine nichtjes van zes en zeven jaar als ik eens in de zoveel weekenden naar het huis van mijn oudste zuster ging. Mijn ouders woonden in die tijd in Straatsburg en mijn zuster volgde mijn roeicarrière van nabij.

Onder de bezielende begeleiding van onze coach Marian Ludérus, sloeg de vonk al gauw op ons over. Wij waren klein van stuk en tamelijk licht, maar dat leek haar geen bezwaar om goed te roeien. Marian Ludérus was vele jaren skiffkampioen geweest, en behoorlijk fanatiek. Haar roeitechnisch professionalisme betekende een breuk met het mooie meisjesroeien van de meeste Thetisleden tot dan toe. Met haar aanstekelijke lach hield zij de sfeer er goed in. Zij besprak haar strategie met Hanneke Groeneveld, die de Thetis-acht coachte. Ook de heren coaches en roeiers van Nereus polste zij over haar aanpak.

Er was een duidelijke hiërarchie in de roeierswereld: de heren hadden betere boten, kregen meer aandacht, en het herenroeien werd in het algemeen als belangrijker beschouwd dan dat van de dames. Dat verschil in belangstelling voor prestaties van de twee seksen weerspiegelde zich ook in de verslaggeving in de kranten. Het was de tijd voor het Feminisme, maar we wonden ons

“Zelden of nooit zag men ons in een cafeetje”

er na iedere wedstrijd over op dat in de kranten slechts een enkele regel aan het damesroeien werd besteed. Foto's verschenen helemaal zelden of nooit terwijl wij toch zeer succesvol waren.

De kwaliteiten van Marian Ludérus werden echter zeker wel door Nereus erkend. Zij werd alom gerespecteerd. Niet alleen door de inzichten en manier van coachen van Marian Ludérus, maar zeker ook door de onnavolgbare stuursmanskunst van de pittige Ditte Simons, maakten wij een bliksemcarrière. Het eerste jaar zat Marjo Bennink op slag, Marianne van Beinum op drie, Wietske Tamboezer op twee, en Ruth de Kanter op boeg. Ons laatste roei-jaar 1963-1964 verving Alied Blom Wietske.

In de lente van 1962 wonnen wij op een prachtige zonnige dag onze eerste wedstrijd in Alphen aan de Rijn: Hollandia. Verguld waren we! Later wonnen we nog de Koninklijke, maar daarna stokte ons succes tijdelijk omdat Marjo midden in het seizoen waterpokken kreeg. Hoe snel ze zich ook herstelde, een zware roeiwedstrijd vergt alle krachten van de slag, en zo'n ziekte op volwassen leeftijd ondermijnt het lijf behoorlijk. Marjo's vriendje roeide bij Nereus en fanaat als ze waren, bespraken zij onderling allerlei technische kneepjes. Eens in de zoveel tijd aten we na de trainingen bij elkaar in iemands studentenkamer. Gezond eten en vroeg naar bed was het adagium. Allerlei technische details werden op die avonden besproken.

Zelden of nooit zag men ons in een cafeetje omdat wij naast het roeien allemaal veel tijd aan onze studie besteedden, en wij – anders

dan de studenten van nu – geen bijbaantje hadden om ons deze luxe te veroorloven. Marjo studeerde medicijnen, Marianne theologie, Wietske en Ditte Engels, Alied oude talen, en Ruth sociale psychologie. Marian Ludérus studeerde rechten. Voor ons was de studie niet minder belangrijk dan het roeien, terwijl voor anderen de studie soms minder hoog in het vaandel stond en roeien de eerste plaats in het bestaan innam.

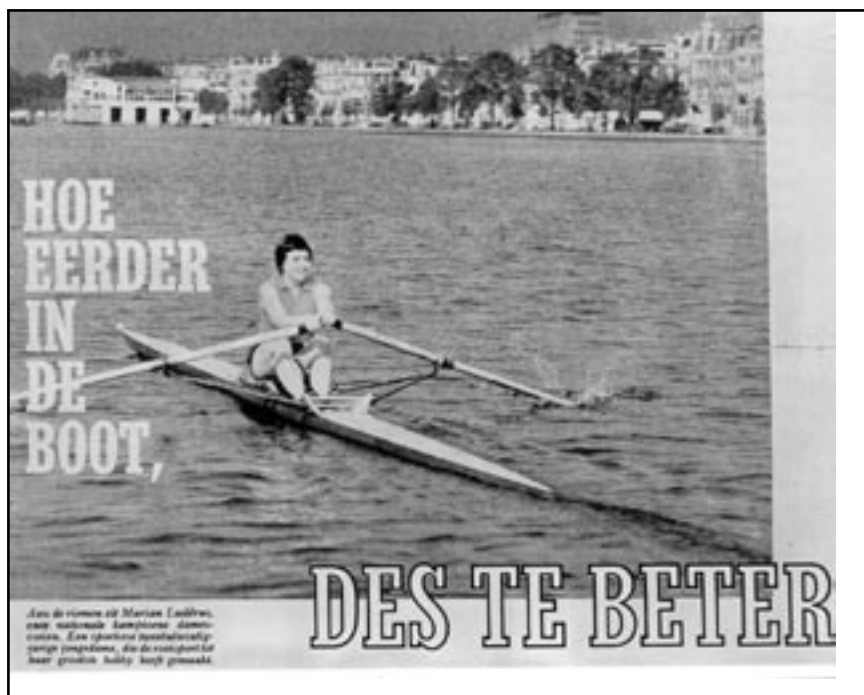
Dat eerste jaar gingen wij ook naar buitenlandse wedstrijden in Essen en Duisburg. De rit erheen in de Renault Dauphine herinner ik me nog goed: een auto volgepakt met vrolijke studentes, die vermangeld dreigden te worden door het macho-gedrag op de Duitse Autobahn van de vrachtauto's die ons wilden passeren. Marian Ludérus aan het stuur hield haar commentaar niet voor zich.

Ons tweede roei-jaar verliep op vleugels. Wij wonnen alle wedstrijden in eigen land, behaalden goud op de Koninklijke, en wonnen Het Nationaal Kampioenschap op de Bosbaan in een nieuw nationaal baanrecord. De vraag was of wij

eind augustus naar de Europese in Moskou zouden worden uitgezonden door de Roeibond. Dat was niet vanzelfsprekend: zou zo'n jonge en lichte ploeg het kunnen opnemen tegen de Oosteuropese en Russische roeisters? Na lang beraad werd de beslissing genomen en in een lange natte zomer trainden wij dagelijks op de Bosbaan. De weekenden hadden wij vrij.

Onze wedstrijdboot werd met een trailer naar Moskou gereden, en wij vertrokken in een onwennige grijze rok en blazer vanuit Schiphol met een Toepolev richting Moskou. In het vliegtuig namen wij de zwarte kaviaar, maar sloegen de Wodka af. In donkerblauwe trainingspakken, met de letters Nederland in oranje geborduurd op de rug, paradeerden we op het Rode Plein. De officials van de Roeibond zagen we alleen tijdens het diner in het hotel. Zij waren slechts geïnteresseerd in onze voeding maar waren afwezig tijdens de trainingen op het meer even buiten de stad.

Na een rit van 2800 km was onze boot veilig aangekomen. Wij trainden de twee dagen voor de wedstrijden begonnen, op de baan waar af en toe

Marjan Ludérus op ansichtkaart

De Thetis-bak

12 januari j.l werd de skiff van Nereus-topper Kirsten van der Kolk gedoopt tijdens de Ledenvergadering op het botenhuis door A. van der Feltz-Ludérus. De skiff ging te water met de naam van haar zus Marjan Ludérus, die momenteel in Vancouver woont.

een stevige dwarse wind overheen trok. Met een schuin oogje keken we naar onze tegenstanders. Gelukkig wonnen we de halve finale en konden wij ons voorbereiden op het echte Kampioenschap.

Het was die dag winderig en binnen de 250 meter bleef het blad van de boeg haken in een golf en maakte zij een snoek. De dol was gescheurd (!) en we konden de wedstrijd wel vergeten. Met drie in plaats van vier roeiers gleden we een minuut na de anderen over de finish. Een kater van jewelste.

Terug in Amsterdam bleek uit onderzoek van het messing dat in meerdere dollen scheurtjes zaten. Niemand had eraan gedacht voor de Kampioenschappen de boot, die al tamelijk oud was, te laten cotroleren! Zoals gezegd damesroeien was niet zo belangrijk en Thetis zelf had geen geld voor dergelijke extra uitgaven.

Marjan Ludérus

De dubbelvier

stad vertoonde nog veel gaten van de bombardementen aan het eind van de oorlog; wij reden langs de Spandau-gevangenis waar Rudolf Hess gevangen zat. Dit alles maakte diepe indruk op ons en het deed me, ook twintig jaar na de oorlog, vreemd aan hier aan roeiwedstrijden mee te doen.

tochtje over de Amstel te maken. Roeien verloor je niet, de liefde voor de Amstel blijft. a

Amsteldijk in het kort

Boatrace

Gerrit-Jan Eggenkamp, geen vol maar toch tenminste één-derde Nereïd zal met grote waarschijnlijkheid de eerste Nederlander zijn die plaats neemt in een van de twee boten in de Boat-Race van 30 maart 2002 a.s.

Krachtapparatuur

De invulling van het krachthonk vordert gestaag. Na de aanschaf van extra ergometers (totaal nu: 18, allen 'model C'), fietsrollerbanken, gewichten, matjes en grote skippy-achtige ballen (de laatste trend in kracht/spierstabilisatie training) is eind januari de bestelde krachtapparatuur geleverd. Diederik Simon heeft zich inmiddels ontpopt tot een waar krachtapparatuur-revisiteur en 'Nereïd Nouveau' Maarten van der Linden heeft de krachtruimte van het nodige (verrijdbare) spiegelglas voorzien zodat de trainende roeier de gestage groei van spierkracht direct kan waarnemen.

Heineken Roeivierkamp

De H4K viert dit jaar zijn 6e lustrum. Op 16 en 17 maart zullen de achten en vieren weer over de Amstel razen, hetgeen u kunt gadeslaan onder het genot van de goudgele zorgen van de sponsor.

Lid van verdienste

Op de intrainings ALV van 12 januari jongstleden is dhr. Erik Endert lid van verdienste gemaakt, onder ander vanwege zijn jarenlange inzet voor de Financieel Advies Commissie. Naast het voltallige e.t. bestuur werd dhr. Gijs Hoen ge-avunculeerd voor zijn inzet op vele vlakken voor de ASR Nereus.

Eerstejaarsploegen

Dit jaar zijn er twaalf eerstejaars dames, twaalf eerstejaars zware heren en acht eerstejaars lichte heren in training gegaan. De ploegen worden gecoached door Marit van Eupen, Frederique Hasp, Adri Middag (eerstejaars dames acht), Marije van Grieken (eerstejaars dames vier), Diederik Simon, Sebastiaan Flierman en Hylke Bakker (eestejaars heren acht), Teun van Giffen (eerstejaars zware vier), Maarten van der Linden, Deborah Klijnenburg, Michel Peters en Erik van Meijnenfeldt (eerstejaars lichte heren acht).

Roeiveiligheid

Er wordt elk jaar weer over gesproken: de veiligheid van met name skiffeurs in de winter. Het huidige bestuur heeft deze winter zwemvesten, een reddingsroep met touw en warmtedeken ter beschikking gesteld voor roeiers en coaches die tijdens de winter skiffen c.q. skiffeurs begeleiden.

Bondscaches

Naast een trouw leverancier van bondsroeiers is Nereus ook een broedplaats voor bondscaches. Momenteel coachen Jan Klerks (heren zware scullers), Barteld Puite (dames boord) en Josy Verdonkschot (lichte dames sculsters). Nereus-bekende Susanna Chayes coacht de nationale lichte heren scullsectie.

Internet

Kijk op www.theboatrace.org voor informatie over de Boatrace. Michiel Bartman vindt u tegenwoordig ook op het virtuele water, zie www.bartmanbusiness.nl.

Oude Vier

De oude vier zal dit jaar gecoached worden door Diederik Simon en Jan Klerks. De definitieve samenstelling zal half februari bekend zijn.

Koninklijke Maas Holland Beker

De KMHB gaat in 2002 en 2003 niet door. De organisatie is van mening dat er, mede door de bosbaanverbreding, onvoldoende faciliteiten mankracht en/of middelen zijn om een wedstrijd van internationaal niveau neer te zetten. Wellicht een gelegenheid voor een nieuwe Nereus Bosbaan Regatta?

Triomf in Extase

Tijdens de lustrumweek van het ASO/AVSV zullen er op zondag 14 juli op de ASR Nereus lustrumwedstrijden plaatsvinden.

Theo Nass

Bondsfysiotherapeut Theo Nass heeft in januari een middag blessure-preventie-training instructie gegeven. De roeiers begrijpen nu eindelijk waar de grote skippyballen voor zijn.

Vrouwen met de hamer

David Sol

Sinds het samengaan van de ASR Nereus met Thetis, in 1972, bestaat het bestuur van het gezamenlijke Nereus uit zowel heren als dames. Ook de Senaat van het ASC/AVSV kent deze symbiose. Het heeft uiteindelijk dertig jaar geduurd, voordat er op Nereus een vrouwelijke praeses werd geïnaugureerd. Hiermee is Nereus één van de laatste studentenverenigingen in Nederland, die nog geen vrouwelijke bestuurder heeft gehad. In de Senaatskamer van sociëteit N.I.A. ontmoet ik twee dames, die in 1998 samen in één boot geroeid hebben: Bertien van Baak, rector van het ASC/AVSV, en Irene Wolfs, de eerste vrouwelijke praeses van Nereus.

Bertien van Baak roeide in 1996 op de juniorenwereldkampioenschappen. Naar eigen zeggen niet een groot sportief succes, maar een hele leuke tijd. Na een jaar roeien aan het Amerikaanse Trinity college, ging de Groningse economie studeren aan de Universiteit van Amsterdam.

Ze werd lid, kwam bij het dispuut CHESS terecht en sloeg de handen aan de riem bij Nereus. Samen met Irene en de middengroep dames roeide ze in Henley.

Ook de drukke agenda van Irene door de jaren heen liegt er niet om.

De meester in de rechten deelt mee dat ze naast Henley in Boston en Luzern heeft geroeid. Irene lijkt te wachten op het moment dat de 'echte relevante' vragen worden gesteld. Wanneer Bertien het curriculum van Irene aanvult met het feit dat ze in het lustrumbestuur heeft gezeten, wordt dit slechts met een rustige knik bevestigd.

Het lustrum van Nereus is geweest en dit jaar viert het ASC/AVSV zijn 150 jarig bestaan.

Het woord 'lustrum' doet de rector glunderen. Over de interpretatie van het thema 'Triomf, finale in extase' laat zij geen twijfel bestaan. 'Het kan niets anders betekenen dat Amsterdam dit jaar de Varsity wint.' Het enthousiasme van deze boodschap wordt gedeeld door de praeses. Bertien vervolgt: 'De voorbereidingen voor het lustrum zijn in volle gang. Het lustrum vindt plaats in de week van 13 tot en met 20 juli. Voor oud-leden worden onder andere wedstrijden op Nereus georganiseerd.'

De rector wordt gevraagd hoe

zij de relatie tussen het ASC en Nereus zou omschrijven. 'Nereus is van oudsher een subvereniging van het ASC. Lidmaatschap van Nereus betekende lidmaatschap van het corps. Nereus is weliswaar nog steeds een subvereniging, maar in het algemeen heeft Nereus zich ontwikkeld als studentenvereniging met een eigen karakter. Naast het harde roeien worden er ook feesten gegeven, dus gezelligheid kunnen Nereïden ook op Nereus vinden. Voor een klein aantal geldt nog steeds dat ze zowel lid zijn van het ASC als van Nereus. In andere steden als in Delft en Groningen zijn meer studenten duo-lid. Dit komt waarschijnlijk door de indeling in disputen in Amsterdam. Het dispuutsleven eist van eerstejaars studenten veel in vergelijking met een jaarclub. En ook het wedstrijdroeien vergt vooral in het eerste jaar veel tijd. In Amsterdam leidt dit voor de meeste studenten tot een keuze voor één van de twee verenigingen in plaats van een combinatie. De strengere eisen van de universiteiten hebben er al toe geleid dat de groentijd is aangepast aan het collegejaar.'

De korte beschikbare tijd voor het interview - beide dames gaven me een maximum van een uur - dwingt me van onderwerp te veranderen: de Varsity.

Wederom vertelt Bertien dat we gaan winnen, waarna ze vraagt wie er dit jaar in de oude vier zullen zitten. De ogen zijn nu gericht op Irene in de hoop dat zij vertelt wie er dit jaar in de bordeauxrode 'Bloemendal' plaats zullen nemen.

Irene bouwt de spanning op door te zeggen dat de bezetting dit jaar

uitermate sterk zal zijn en dat er heel veel goede roeiers nu op Nereus rondlopen. Helaas blijft het bij deze opmerking en worden er geen namen genoemd.

Over de bezetting van de Senaats 2+ kan de rector meedelen dat zij zelf niet zal roeien, maar de mannen uit haar Senaat gaat coachen.

'Het is, vertelt Bertien, raar dat Nereus geen vrouwelijke praeses heeft gehad. Er zijn zowel op Nereus als op het ASC meer vrouwelijke leden dan mannelijke leden. Op het ASC is de rector afwisselend een man of vrouw. Ik ben heel trots op Irene dat zij de eerste vrouwelijke praeses is.' Irene zelf ziet het niet als een speciale situatie. 'Nereus is van nature een echte mannenvereniging. Er is op Nereus een mentaliteitsverandering nodig geweest om een vrouwelijke praeses te kiezen. En dat is nu gebeurd, misschien wat laat, maar met meer vrouwelijke leden dan mannelijke is het logisch dat op den duur een vrouw achter het roer staat. Iedere praeses is anders dan zijn voorganger. Dat ik toevallig een vrouw ben, verandert daar niets aan. Aan reacties heb ik bovendien niet kunnen opmerken dat leden mij anders benaderen, omdat ik een vrouw ben. Ik ben overigens heel trots op mijn bestuur, omdat we proberen een bijdrage te leveren om het niveau van roeien op Nereus hoog te houden. Veel studentenbesturen vergeten wel eens dat zij er voor hun roeiers zijn en niet omgekeerd.'

Met deze zin zit mijn tijd erop. Beide dames bereiden zich voor op hun volgende afspraak. a

De Verbouwing

Ruben Vos, e.t. Gebouw Commissaris

Je bent ambitieus, jong en hebt ja gezegd tegen een bestuursfunctie van één van de mooiste Studentenverenigingen die ons land rijk is: de A.S.R. Nereus. De eerste paar weken loop je onwennig rond door een Gebouw, dat je eigenlijk alleen maar kent als de plek waar je je omkleedt, waar je je boot in het water legt en waar je een biertje drinkt aan de bar. Het is zo gewoon dat daarvoor een Gebouw ter beschikking is. Maar toch; wie zorgt ervoor dat het Gebouw altijd schoon is, dat de vloer weer mooi in de wax gezet wordt en dat het behaaglijk warm is, als je zeiknat uit de boot komt? Juist ja, de Gebouwcommissaris, en die functie mocht ik afgelopen jaar mocht bekleden.

Naast de reguliere taken en het algemene beleid van de A.S.R. Nereus, had ik nog een grote en zware taak voor de boeg. Het was het plan om in ons jaar, (bestuur 2000/2001), na 3 jaren van vergaderen, tekenen en regelen het Gebouw uit te breiden met een krachthonk. Dit 'honk' moest de roeiers de gelegenheid geven om in een mooie ruimte, die niet zo tochtig en koud is als de loods, te kunnen ergometeren en hun krachten te versterken op de nog aan te schaffen krachtapparatuur. Sinds het moment dat ik gevraagd was voor het Nereus bestuur heb ik zitting genomen in de bouwcommissie en zo was ik al goed voorbereid op wat er komen ging.

Het enige struikelblok, was het struikelblok dat voor vele dingen roet in het eten gooit: de financiën. Zonder subsidie van de gemeente was het zeker dat dit mooie project op de lange baan geschoven zou worden. Gelukkig is dat niet gebeurd en hebben we een hele gulle subsidie gehad en konden we de vergunningen aanvragen. Vanaf dat moment moesten we op zoek naar een aannemer en hadden die, dankzij ons lid van verdienste dhr. Frank Dikken, snel gevonden. De aannemer, Hofstede & Co uit Reeuwijk, was erg enthousiast en haalde alles uit de kast om ons dat contract te laten tekenen. Na veel getouwtrek en besprekingen was het moment daar en onze quaestor en praeses mochten hun belangrijkste handtekening van dat jaar zetten; het was definitief: na het roeiseizoen zou de verbouwing doorgaan en zou Nereus zich na de zomer gelukkig mogen prijzen met het mooiste krachthonk van Nederland.

Na zelf en met hulp van eerstejaars alle stenen van het achterbalkon gehaald te hebben en de buurt keurig een brief gestuurd met wat er komen kwam, waren wij klaar voor de verbouwing. De eerste klus is denk ik de ergste klus die heeft plaatsgevonden, voor het Gebouw dan. Ze moesten de massief betonnen dakrand met een drillboor verwijderen. Een week lang stonden twee bouwvakkers in de volle zon ervoor te zorgen dat elke muur van het Gebouw stond te trillen, afgewisseld met af en toe een harde dreun van een stuk beton dat weer naar beneden viel. Na anderhalve week waren de voorbereidingen klaar en stond ik daar om 7 uur 's ochtends met een pot koffie 'de mannen' op te wachten. Met grote kraanwagens, wegafzettingen en een harde werkradio maakten ze hun entree. 'Zo, we zijn op zoek naar dhr. Vos' vroeg één van de nog naar alcohol stinkende bouwvakkers aan mij. 'Hij staat voor je' zei ik. 'Waar willie 't hebben?' vroeg die. 'Op het achterbalkon' zei ik. In het begin dacht ik; o als ze het gehele bouwproces door alles aan mij moeten vragen dan word ik ook gek. Maar gelukkig, de redding was daar, de gebroeders Hofstede kwamen in hun veel te grote Mercedes de stoep al opgereden en dirigeerde alles zoals het hoorde. Het skelet werd neergezet en het aanzicht was gelijk verbluffend.

Iedere werkdag hielden 'de mannen' wel even een officieuze pauze om vanaf het toen nog achterbalkon genoemde om een blik te werpen op de eerstejaars dames die

"Alles naar wens meneer Dikkens?"

hun boot in het water legden. 'Goh jullie als studentjes hebben wel lekkere collega's' werd er vaak naar mij geroepen. De bouwvakkers waren elke dag fluitend met hun werkzaamheden bezig, terwijl de stukadoor al in de kleedkamers de nieuwe muren aan het stuken was. Ondertussen waren installateurs in de loods al leidingen aan het trekken voor de radiators en bekeek ik, samen met onze bootsman Mathijs, met grote ogen naar de handigheid van de bouwvakkers. Het krachthonk schoot als een paddestoel uit de grond en aan het einde van iedere dag liep ik toch altijd even een rondje door het 'nieuwe Gebouw' en bedacht me steeds wat een geschiedenis er werd geschreven met deze aanbouw. Ik was trots op Mijn Gebouw!

'Wie is toch steeds die blonde jongen die hier rondloopt?' werd er op een morgen tegen de aannemer geschreeuwd. Waarop de aannemer antwoordde: 'Dat is degene die jullie betaald dus kop houden en doorwerken.' Vanaf toen werd ik opeens verheven in de adel van de bouwvakkers en vonden ze mij een toffe kerel. De muren schoten omhoog, de kozijnen werden geplaatst en het dak zat erop. Weken gingen er voorbij en elke dag was er weer een zichtbaar stuk aangekomen. Er waren weinig problemen tijdens de bouw en alles verliep zoals afgesproken. Elke week kwamen de architect dhr. H. Lammertse en onze steun en toeverlaat tijdens de bouw dhr. F. Dikken een check doen of alles ook volgens plan verliep. 'Alles naar wens meneer Dikkens?' vroeg de aannemer altijd. Waarop ik zei: 'U bedoelt Charles?' En de aannemer me aankeek en niet begreep dat ik Charles Dickens bedoelde. Ik liet het maar voor wat het was en dhr. Dikken ging verder door het leven als dhr. Dikkens.

Voor, tijdens en ook na waren er over één ding altijd discussies, namelijk de vloer. De één wilde een sportvloer, de andere een houten vloer en weer een andere gewoon beton. Het waren leuke discussies waarbij de proefstukjes die we opgestuurd hadden gekregen door dhr. Lex van Drooge beproefd werden op kapot glaswerk, met de veronderstelling dat over een paar jaar het een mooie ruimte was om in te borrelen. Uiteindelijk is het besluit gevallen op een mooie houten teak vloer waar we nog tientallen jaren mee voort kunnen. Mede dankzij Oud-Nereus ligt deze mooie vloer erin en kunnen we spreken van een chique ruimte waar natuurlijk alleen de beste vereniging gebruik van mag maken en dat zijn wij: de A.S.R. Nereus.

De verbouwing werd voltooid en de oplevering was iets later dan gepland. Maar voordat we dit mooie stuk Gebouw groots konden openen, moest er nog veel gebeuren. Alle wanden in het krachthonk, zoals velen onder u weten omdat u het misschien gezien heeft is de oppervlakte van deze wanden erg groot, moesten worden afgelakt. Met hulp van onze bootsman Mathijs en ons levend stukje meubilair van Nereus, olympisch roeier Diederik Simon was deze klus snel geklaard. Op de dag van de opening, zondag 7 oktober 2001, werden door Diederik Simon de laatste randjes afgeschilderd en kon de opening beginnen.

Velen onder u waren getuige van de opening van het krachthonk door wethouder Geert Dales en konden mee toasten op de geslaagde aanbouw. U mag best weten dat ik apetrots ben op het feit dat dit allemaal in mijn jaar mocht plaats vinden. Iedere keer als ik op Nereus kom, steek ik even me hoofd om de hoek om te kijken hoe 'mijn kindje' het maakt. Als ik langs Nereus fiets en zie dat er hard getraind wordt in het 'vossehol' ben ik blij dat ik lid mag zijn van zo'n mooie vereniging en natuurlijk doen we dit allemaal voor een doel, en dat doel mag duidelijk zijn; Nereus wint de Varsity

Redactie
David Sol
Arie Mijnlieff
Paul Koper
Bastiaan Sorgdrager

Vormgeving
Tako Bruinsma / DZGN

Druk
Mebo Print, Amsterdam
Oplage 750 stuks

Amsterdamsche Studenten
Roeivereniging ‘Nereus’
Amsteldijk 130a
1079 RT Amsterdam
020 679 7117
bestuur@nereus.nl
www.nereus.nl

© 2002 ASR Nereus

Oud-Nereus
Bestuur
Jaap Ellerbroek / 020-4966151
(voorzitter)

Evert Constandse / 035-6223910
(secretaris / penningmeester)
Wim Blaisse / 070-5114245
Jacob Caron / 020-6416091
Jaap Hulshof / 070-5178084
Hans Kelderman / 020-6760355
Anita Meiland / 020-4634270
Jan Willem Pennink / 020-4963198
Kees Jan Ponsen / 020-4968930
Myriam Steenman / 035-6229272

100+ Fonds
Evernt Constandse / 035-5383166
Ernst Veenemans / 035-5383166

Correspondentie adres
(100+ fonds en Oud-Nereus)
Torenlaan 19A
1251 HE Laren
Eventuele adreswijzigingen s.v.p. aan
bovenstaand adres opgeven.

Bankrekeningnummers
Stichting Oud-Nereus
195789
(Postbank)

100+ Fonds
49.05.81.862
(ABN-AMRO)

Oud-Leden Reunie Varsity

De Varsitycommissie heeft het idee opgevat om tijdens de 119e Varsity op 7 April 2002 een centrale K.N.S.R.B. Oud-leden dag te organiseren.

Daartoe zal de (grotere) VIP-boot aan de overkant van het botenterrein worden gebruikt waar de toegankelijkheid en parkeer-faciliteiten immers heel goed zijn.

Het Bestuur van Oud-Nereus ondersteunt dit plan van harte, want onze jaarlijkse borrel is door het wegvallen van de Koninklijke een beetje in het gedrang gekomen.

Bovendien lijkt ons erg leuk om al die Lagaiers, Tritonezen, Argonauten etc weer eens in vergrijsde vorm te ontmoeten.
Nadere berichten volgen zodra we meer weten.

HOUD DUS DE DATUM ZONDAG 7 APRIL VRIJ !

Oud-Nereus

De activiteiten van Oud-Nereus bestaan uit twee onderdelen: de Stichting Oud-Nereus en het Nereus 100+ Fonds.
In de zeventiger jaren is de Stichting - als voortzetting van de oorspronkelijke ‘Vereeniging van oud-Nereiden’ - opgericht met als doel het wedstrijdroeien van Nereus te steunen door het financieren van schepen. Iedereen die zijn actieve Nereus-lidmaatschap beëindigt, wordt door de Stichting aangeschreven, met het verzoek donateur te worden. De huidige zeshonderd contribuanten dragen jaarlijks zo’n f 30.000 bij. Daarnaast zijn er inkomsten uit rendement op beleggingen. Tenslotte probeert Oud-Nereus, onder andere door het organiseren van oud-ledenbijeenkomsten, de onderlinge contacten levend te houden. Het bestuur van Oud-Nereus wordt gevormd door vertegenwoordigers van de verschillende roeigeneraties. Op deze pagina vindt u een overzicht van de leden van het bestuur en hun telefoonnummers.
Het Nereus 100+ Fonds is ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan in 1985 opgericht op initiatief van onze ere-voorzitter Willy Bloemendal. Dit Fonds heeft ten doel een zodanig vermogen bij elkaar te krijgen dat uit het rendement de kosten van de bootsman betaald kunnen worden. Het overgrote deel van zijn inkomsten ontvangt het Fonds in de vorm van (fiscaal aftrekbare) termijnen van lijfrente.
Het Fonds, thans ongeveer f 600.000 groot, behoort juridisch tot het vermogen van Nereus zelf. Het beheer wordt gedaan door Oud-Nereus, in de persoon van Evert Constandse, en door Ernst Veenemans als vertegenwoordiger van de ere-leden.

Wedstrijdkalender

februari	2	FISA Team Cup		Sevilla	Spanje
maart	2-3	Kurk	Schie	Delft	
	16-17	Heineken Roeivierkamp	Amstel	Amsterdam	
	23-24	Head of the River	Amstel	Amsterdam	
april	6	2-Head	Amstel	Amsterdam	
	7	Skiffhead	Amstel	Amsterdam	
	7	Varsity	Ams/Rijn Kanaal	Houten	
	20-21	Randstad Regatta	Bosbaan	Amsterdam	
mei	4-5	Martini Regatta	Watersportbaan	Harkstede	
	4-5	Rowing Classics	Keulen		
	11	Open Belgische Kamp.	Watersportbaan	Gent	Belgie
	17	Thetis Sprint	Bosbaan	Amsterdam	
	17-19	Wedau Regatta		Duisburg	Duitsland
juni	18-19	ARB	Bosbaan	Amsterdam	
	1-2	Hollandia / NK	Bosbaan	Amsterdam	
	14-16	World Cup		Hazewinkel	Belgie
	15-16	ZRB	Bosbaan	Amsterdam	
	22-23	(vervallen, KMHB)			
juli	29-30	NSRF Slotwedstrijden	Bosbaan	Amsterdam	
	3-7	Henley Royal Regatta	Thames	Henley	Engeland
	12-14	World Cup	Rotsee	Luzern	Zwitserland
	25-28	Senior B WK		Genua	Italië
	2-4	World Cup		Munchen	Duitsland
augustus	6-10	Junioren WK		Trakai	Litouwen
	22-24	FISU WK	NWSC	Nottingham	Engeland
	5	FISA Masters		Racice	Tsjechië
september	15-22	WK		Sevilla	Spanje
	19	Tromp Boat Races		Hilversum	
	5-6	Amsterdam Masters	Amstel	Amsterdam	
oktober	19	Head of the Charles		Boston	VS
	3	Novembervieren	Amstel	Amsterdam	
	16-17	Paul Veenemans Prijs		Lelystad	
november	24	Hel van het Noorden	Eemskanaal	Groningen	
	7	NK Indoorroeien	Apollohal	Amsterdam	

The Goldman Sachs logo, featuring the words "Goldman Sachs" in a white, serif typeface, stacked vertically and centered within a solid black rectangular field.

Goldman
Sachs

Minds. Wide Open.SM

www.gs.com/recruiting